

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 332/2012-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. júna 2012 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti R., a. s., K., zastúpenej spoločnosťou J., advokát, s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľ'a a advokáta JUDr. M. T., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na verejné prerokovanie vecí v jej prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Nitre v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 15 CoE 213/2011 a jeho uznesením z 24. augusta 2011 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 11/2012 a jeho uznesením z 27. februára 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti R., a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. júna 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti R., a. s., K. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej spoločnosťou J., advokát, s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. M. T., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na verejné prerokovanie veci v jej prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 15 CoE 213/2011 a jeho uznesením z 24. augusta 2011 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 11/2012 a jeho uznesením z 27. februára 2012 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka ako subjekt podnikajúci v oblasti poisťovníctva uzavrela s L. R. (ďalej len „povinná“) poisťnú zmluvu č. 4424900006 z 22. januára 2007, v ktorej bola dojednaná tzv. rozhodcovská doložka, podľa ktorej všetky spory súvisiace s touto poisťnou zmluvou budú riešené pred rozhodcovským súdom. Sťažovateľka si následne pred rozhodcovským súdom uplatnila svoje nároky voči povinnej a tieto jej boli priznané rozhodcovským rozsudkom (rozsudkom Arbitrážneho súdu Košice sp. zn. 2 C 323/2009 z 8. marca 2010 o uložení povinnosti povinnej zaplatiť sťažovateľke dlžné poisťné 27,55 €, 5 % ročný úrok z omeškania z dlžnej sumy od 23. apríla 2007 do zaplatenia a trovy rozhodcovského konania 230 €), na základe ktorého ako exekučného titulu podala návrh na vykonanie exekúcie voči povinnej.

Okresný súd Topoľčany (ďalej len „okresný súd“) v exekučnej veci sťažovateľky o vymoženie sumy 27,55 € s príslušenstvom potom, ako sťažovateľka na jeho výzvu predložila poisťnú zmluvu, poisťné podmienky tvoriace súčasť zmluvy a zdôvodnenie trov rozhodcovského konania, svojím uznesením č. k. 4 Er 785/2010-30 z 18. apríla 2011 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia

na vykonanie exekúcie. Okresný súd svoje uznesenie odôvodnil «ustanoveniami § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), § 45 ods. 1, 2 zákona č. 244/2000 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov, § 52, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, § 53 ods. 4, § 54 ods. 1, 2, § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, čl. 3 ods. 1, 2 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 05. 04. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, bodom 1 písm. e), q) prílohy Smernice Rady Európskej únie č. 93/13/EHS z 05. 04. 1993, ako aj § 3 Občianskeho zákonníka...» a po preskúmaní poistnej zmluvy a všeobecných poistných podmienok dospel k záveru, že v danom prípade ide o spotrebiteľský vzťah. Rozhodcovskú doložku uvedenú vo všeobecných poistných podmienkach, od ktorej rozhodcovský súd odvodzoval svoju právomoc rozhodnúť vo veci, posúdil ako podmienku priečiacu sa dobrým mravom, a teda neprijateľnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy. Okresný súd k trovám rozhodcovského konania uviedol: „... povinný bol rozhodcovským rozsudkom zaviazaný nahradiť oprávnenému, trovy rozhodcovského konania vo výške 230,- eur. Súd dospel k záveru, že v časti náhrady trov rozhodcovského konania je rozhodcovský rozsudok v rozpore s dobrými mravmi. V súvislosti s náhradou trov konania poukázal aj na to, že vo veci ide o drobný spor a trovy rozhodcovského konania sú neprimerané voči výške pohľadávky.“

Sťažovateľka podala odvolanie proti uzneseniu okresného súdu.

Krajský súd sa v odvolacom konaní stotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu a napadnutým uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu.

Sťažovateľka podala proti uzneseniu krajského súdu dovolanie. Prípustnosť dovolania vyvodzovala okrem iného z ustanovenia § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a namietala, že súdy jej odňali možnosť konať pred súdom.

Odňatie možnosti konať pred súdom videla sťažovateľka v tom, že okresný súd vo veci vykonal dokazovanie listinami (poistnou zmluvou a poistnými podmienkami), napriek tomu vo veci nenariadil pojednávanie, a tak neoboznámil sťažovateľku ako

účastníčku konania s vykonanými dôkazmi a neumožnil jej vyjadriť sa k nim, pričom krajský súd takýto postup okresného súdu potvrdzujúcim uznesením odobril.

Odňatie možnosti konať pred súdom videla sťažovateľka ďalej v tom, že uznesenie krajského súdu nie je dostatočne odôvodnené z dôvodu, že krajský súd sa podľa nej náležite nevysporiadal s jej odvolacími dôvodmi uvedenými v odvolaní proti uzneseniu okresného súdu.

Napokon odňatie možnosti konať pred súdom videla sťažovateľka aj v tom, že krajský súd odobril uznesenie okresného súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia, hoci pre takéto uznesenie podľa jej názoru neboli splnené zákonom stanovené podmienky a takýmto rozhodnutím sa jej v exekučnom konaní odoprelo právo na výkon vykonateľného rozhodnutia.

Najvyšší súd bol toho názoru, že nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f) OSP, a napadnutým uznesením odmietol dovolanie sťažovateľky ako neprípustné.

Sťažovateľka namieta porušenie ňou označených základných a iných práv uznesením krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu.

Dôvody, v ktorých vidí sťažovateľka porušenie svojich práv uznesením krajského súdu, sú v podstate totožné ako jej dovolacie dôvody uvádzané v dovolaní smerujúcom proti tomuto uzneseniu.

Vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľka vidí porušenie svojich práv v podľa nej nesprávnych záveroch najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania proti uzneseniu krajského súdu z dôvodu podľa § 237 písm. f) OSP a v jeho nedostatočnom odôvodnení.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo sťažovateľa na verejné prerokovanie vecí v jeho prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo sťažovateľa na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. 02. 2012 sp. zn. 4Cdo/11/2012 a postupom a uznesením Krajského súdu v Nitre zo dňa 24. 08. 2011 sp. zn. 15CoE/213/2011 porušené boli...

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. 02. 2012 sp. zn. 4Cdo/11/2012 a uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 24. 08. 2011 sp. zn. 15CoE/213/2011 sa rušia a vec sa vracia Krajskému súdu v Nitre na ďalšie konanie...

Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia, ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť na účet J., advokát, s. r. o...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľky prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo

návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na verejné prerokovanie vecí v jej prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 15 CoE 213/2011 a jeho uznesením a postupom najvyššieho súdu v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 11/2012 a jeho uznesením.

Sťažovateľka vyčíta krajskému súdu (ktorý napadnutým uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu) nesprávne skutkové a právne závery učinené v rozpore so zákonnými podmienkami, v rozpore s právom sťažovateľky byť oboznámená s vykonanými dôkazmi a vyjadriť sa k nim a zároveň nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia a nevysporiadanie sa s odvolacími dôvodmi sťažovateľky.

Najvyššiemu súdu sťažovateľka vyčíta to, že sa nestotožnil s jej názorom o naplnení dôvodov prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f) OSP (ktoré sťažovateľka vymedzila totožne ako dôvody svojej sťažnosti v časti smerujúcej proti uzneseniu krajského súdu), ako aj nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Najvyšší súd v napadnutom uznesení, ktorým odmietol dovolanie podané sťažovateľkou ako neprípustné podľa § 237 písm. f) OSP, uviedol:

«V preskúmvanej veci dospelo exekučné konanie do štádia posudzovania podmienok splnenia tých zákonom stanovených procesných predpokladov, za ktorých súd poverí exekútora vykonaním exekúcie. Dovoláním je napadnuté rozhodnutie vydané v tomto štádiu exekučného konania.

Po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd preskúmava žiadosť o udelenie poverenia, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul z hľadiska ich súladu so zákonom. Pritom medziiným skúma, či návrh na vykonanie exekúcie má všetky náležitosti, či je k návrhu pripojený exekučný titul opatrený potvrdením (doložkou) o vykonateľnosti, či je exekučný titul materiálne vykonateľný, či sú oprávnený a povinný osobami uvedenými v exekučnom titule a či sú splnené všeobecné podmienky konania v zmysle § 103 O. s. p. V štádiu, pri ktorom súd skúma, či žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrh na vykonanie exekúcie alebo exekučný titul nie sú v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), sa vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu. V tomto štádiu súd nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 O. s. p.) – postačujúce je totiž, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, vrátane do neho založených listín. Vzhľadom na to sa oboznamovanie s obsahom listín, ktoré je zamerané na posúdenie splnenia podmienok konania a predpokladov pre vyhovie žiadosti súdneho exekútora o poverenie na vykonanie exekúcie, nemusí vykonávať na pojednávaní za prítomnosti oprávneného a povinného.

Ak teda dovolateľka vyvodzuje existenciu procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. z toho, že súdy vykonali „dokazovanie“ bez nariadenia pojednávania a v jej neprítomnosti ide o námietku neopodstatnenú. Namietaným postupom súdov nebola oprávnenej znemožnená realizácia jej procesných oprávnení...

V preskúmvanej veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, ktoré oprávnenou predložené listiny preskúmal a s akými skutkovými závermi, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávajúcu vec a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijatý záver o nesplnení podmienok pre vyhovie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie

exekúcie zrozumiteľne a v značnom rozsahu vysvetlil. Odvolací súd sa stotožnil s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, sám na zdôraznenie správnosti dôvodov súdu prvého stupňa uviedol ďalšie argumenty a tiež vysvetlil, prečo sa nestotožnil s námietkami oprávnenej uvedeními v odvolaní. Odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia dalo tak odpoveď na relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany oprávnenej, keď v dostatočnom rozsahu zodpovedalo, prečo nemohlo byť vyhovené žiadosti požadovanej súdnym exekútorom. Okolnosť, že táto odpoveď neúspešnú oprávnenú neuspokojuje, neznamená, že odôvodnenie nespĺňa parametre zákonného rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p.; za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv či požiadaviek oprávnenej.

Možno zhrnúť, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Podľa dovolacieho súdu skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky; odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu ako celok požiadavky zákona na odôvodnenie rozhodnutia spĺňa...“

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že najvyšší súd pri posudzovaní prípustnosti dovolania sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu z dôvodu podľa § 237 písm. f) OSP skúmal obdobné námietky sťažovateľky, ktoré sťažovateľka uviedla aj na podporu svojej sťažnosti smerujúcej proti uzneseniu krajského súdu. Závery najvyššieho súdu v danom prípade v plnom rozsahu obstoja aj vo vzťahu k posúdeniu možnosti porušenia označených základných a iných práv sťažovateľky uznesením krajského súdu, možnosť porušenia označených základných a iných práv sťažovateľky uznesením krajského súdu z nich nevyplýva a ústavný súd na tieto závery v celom rozsahu odkazuje.

Osvojenie si záverov najvyššieho súdu ústavným súdom vylučuje možnosť porušenia označených základných a iných práv sťažovateľky samotným uznesením najvyššieho súdu, ktorý sa podľa ústavného súdu dostatočne a ústavne konformne vysporiadal s danosťou dôvodov prípustnosti dovolania proti uzneseniu krajského súdu a svoje uznesenie dostatočne a ústavne konformne odôvodnil.

Ústavný súd k napadnutému uzneseniu krajského súdu dodáva, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a dostatočne odôvodnené vrátane vysporiadania sa s podstatnými odvolacími dôvodmi sťažovateľky. Vzhľadom na aplikáciu príslušných ustanovení zákona, aktuálnej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie, ako aj obsahu relevantných dôkazov je napadnuté rozhodnutie krajského súdu aj náležite odôvodnené. Krajský súd totiž konštatoval, že nebol splnený jeden z elementárnych predpokladov vedenia exekučného konania z dôvodu, že neexistoval relevantný exekučný titul, na základe ktorého by bolo možné exekúciu vykonať. Ústavný súd považuje postup krajského súdu pri preskúmaní rozhodnutia okresného súdu za legitímny s ústavne korešpondujúcou mierou interpretácie na vec použitých zákonných ustanovení a vylučujúci porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na verejné prerokovanie veci v jej prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd zároveň v celom rozsahu poukazuje aj na svoju doterajšiu judikatúru (pozri I. ÚS 162/2011, I. ÚS 389/2011 a iné).

Ústavný súd konštatuje, že z tohto dôvodu nie je taká príčinná súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu, napadnutým uznesením najvyššieho súdu a označenými základnými a inými právami sťažovateľky, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie týchto práv po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. júna 2012